

«Sum tað er merkisvert at vera førur fyri at hoyra kirkjuklokkur so langt higani her í tí stóra skóginum», segði Abbatin. Men tann stóri skógurin sá eins myrkrur og forbiðin út sum nakrantíð, og tann illskoruti urtagarðsmaðurin gjørdi onga roynd at dylja sína hugsan um skógin. So, brátt og knappliga helt kimanin uppát, og tað gjøgnum treingjandi myrkríð broyttist til ein morgunroða. Kavin bráðnaði kvikliga, og sunnir, grønir sprotar komu upp. Botnurin í skóginum varð heilt burtur av marglittum varblómum, og beint í miðjuni, sum í háseti, strálaði ein rúgva av jólarósum við silvurkrunubloðum og gyltum saðberum. Luftin livdi við býflugum, firvaldum og fuglum. Men tað, sum gjørdi Abbatin enn meira bílsan enn silvurið og gullið í rósum, var familjan sjálv. Papin, mamman og tey fimm børnini vorðu fullkomiliga broytt. Andlit teirra skinu við eini himmalkari gjøð. Ovfarin av gleði av hesum unduri fall Abbatin til knigga og mutlaði lagmæltur eina lovprísing.

Men áriníð á urtagarðsmannin var púra óðrvisi. «Gandur!» geylaði hann, «devlusskapur! Hond Satans!»

Við hesi orð fólnaði morgunroðin, og myrkríð spreiddi seg sum ein isakaldr vindur í tí stóra skóginum. Samstundis sum familjan rystandi rann inn í holuna, hvarv havin, og Abbatin og urtagarðsmaður hansara flyddu avstað, meðan teir krøktu seg í hvønn annan í ótta fyri at detta, tí teir sou einki í bølamykrinum. Eina ferð, hóast hetta, datt Abbatin á ta frystu jørdina, men urtagarðsmaðurin háladi hann upp og dró hann ørliga fram móti kleystrinum.

Tá ið teir at enda náddu tað, var Abbatin so utløgvaður, at teir noyddust at leggja hann í songina, har hann sovnaði, og hann kom at sova bæði fast og leingi við einum skærum smíli á andliti sínum. Men, tianverri, aldri vaknaði hann aftur, hann doyði, meðan hann svav.

Loysn:

- A.4
- B.2
- C.5
- D.3
- E.6
- F.1

Síðan legði ein munkur til merkis, at hann helt fast í onkrum við høgru hond síni. Tað var røtin av eini plantu. Helst hevði hann togað hana upp, tá ið hann snávaði.

Urtagarðsmaðurin varð sendur at planta røtina í garðinum hjá Abbatanum, og hann so gjørdi. Vár, summer og heyst fóru framvið, og hóast nøkur fá grøn bløð vuku fram, var einki tekin til nakra blómu. So kom veturin og jørdin varð fjald við kava. Og tað var á sjálvum jólamorgni at blómur komu fram — silvurkrunubloð, sum umgirdu gyltar saðberar. Hetta vóru jólarósur!

«Hesar eru akkurat tær somu, sum eg sá í havanum hjá ránsmanninum», hugsaði urtagarðsmaðurin, og beinan vegin heintaði hann triggjar av hesum undurblómum og fór við teimum til biskuppin.

«Abbatin hevur hildið lyfti sitt, harra Biskuppur», segði hann. «Ránsmaðurin hevði veruliga ein undurhava, tí hesar blómur eru akkurat tær somu, sum vit sou har, og tær eru vaksnar av tí røtini, sum harri min, harra Abbati, helt fast í høgru hond síni á deyðastrá sinum.

Biskuppurin varð ógvuliga rørdur og skrivaði friðloysinginum eina náðing, skrivaði undir og innsigldi hana, og hann bað urtagarðsmannin afhenda hana.

Hvussu so enn var, tá ið urtagarðsmaðurin kom fram til holueimið, var muninn stongdur, og tá friðloysingurin bar hegya við hann, hotti hann við at smyrja hann av, sum hann ongantíð fyrr hevði upplivað tað í lívi sínum.

«Tað er alt tin skyld, at vit ongan jólahava hava», ropti hann.

«Ja, eg veit tað», segði urtagarðsmaðurin litillátin. «Eg kundi bert ikki trúgva slíkum unduri. Trúgv min var ikki nóg stór».

«Far higani og lat okkum fáa frið», segði friðloysingurin.

«Tað fari eg, tað fari eg», segði urtagarðsmaðurin við ein bønandi rødd. «men lat meg fyrst handa tær náðingina frá harra Biskuppi. Tú ert ikki longur ein friðloysingur og kanst fritt koma at liva í bygdini saman við restini av okkum. Tit eru veruliga sera vælkomín, bæði tú og familja tín».

Og síðan fóru tey úr sinum holuheimi í tí stóra skóginum og byrjaðu eitt nýtt liv í bygdini saman við gomlu vinum sínum.

Týtt eftir eini enskari frásøgn hjá Stephen Corrin. (Nordurlond).

Jólabræv

Tað er eitt vakurt kvøld, og eg havi júst skrivað jólabort í fleiri tímar. Nú eg eri liðug, siti eg og hyggi í bunkan og hugsi við mær sjálvari: «Hvat er tað nú mini kort snúgva seg um í ár?» Plagi sum oftast at lata fólk frætta okkurt um stóðuna í landinum, og ikki bara lata alt verða kleynuprát. Eg øtist yvir, hvussu tyngjandi hesin lestur er í ár. Jólabortbunkin tyngist alt meir og meir, og vil eg at enda hálvavegna fara igjøgnum borðið. Havi ongantíð áður varnast hetta, og ivist í um eg skal koma mær at senda hesi kort av landinum. Kanska skuldi eg bara havt skrivað: «Gleðilig jól». Hetta fær meg til at taka pennin í hondina aftur, og skriva teimum eitt jólabræv, sum hava fyllt mini jólabort við slíkum tungsinni og vonloysi.

Jolín 1989

Kæra Landsstýrið.

Hvønn dag hoyra vit segur um fólk, sum gerast arbeidsleys, og hvønn dag so heldur man hetta bert vera vanligt tónatos. Fyri hvørja søguna flyti eg markíð eitt vet fyri tí, sum kann góðtakast. Men nú nærkast jolín — gleðis-hatiðin — og øll skuldu eftir røttum verið glað, men í dag var mær ovboðið. Hoyrði um fólk, sum arbeida í stórari handilsfyrirøku, ið ikki fáa sína løn útgoldna í reidum peningi, men istaðin mugu taka tí takkar við vorum. Hesi fólk kunnu ikki eingang velja hvar tey vilja keypa síni ting. Og sum sagt, minir

markapellar brustu av um tvoran. Hetta var ov-mikið. Hesi eru víðurskifti, sum vit yngru bert hava hoyrt um — at so-leiðis var tað fyri fimti árum síðani. Tá kundu fólk ikki avgera sjálvi, hvar tey keyptu, tí handilsmaðurin var reidari, reidarin átti virkið og virkið átti folkið og lønina. Tá høvdu fólk einki annað í at velja, enn at lata handilsmannin vera figgjarmálaráðharra hjá tí einstaka. Men at hetta skuldi koma fyri í 1989!!! Nú kann tað vera onkur, ið heldur, at hetta var ein nýtlig loysn á á døgum. Men valla trúgvi eg, at fólk vóru glað fyri shika loysn. Var valið teirra, høvdu tey óivað viljað rátt sinum sjálvi. Eg spyrji meg sjálva: «Hvussu leingi kann eitt stýri manipulera við folki?» Tá hetta, sum í løtuni fer fram her á landi, er vorðið høvudsinnihaldið í minum jólabortum í ár, er tað so eitt tekin um, at eg sjálf eri við at góðtaka hesa stóðu? So avgjørt nei! Gera okkara røsku fiskimenn tað? Ger okkara dugnaliga arbeidsfólk tað? Gera okkara skipa-eigarar tað? Vilja tey manipulera? Vilja hesi góðtaka uppskot Paulas, sum stutt sagt snýr seg um, at HANN og co. avgera hvørji skip sleppa at fiska, og hvør skal sleppa at arbeida henda fisk? A du, tær atkvøður!!! Men skit verði við fiskinum. Eg eri so bytt at halda, at tey, ið duga at fiska og arbeida fisk vita mest og best um hesi víðurskifti.

Er tað veruliga so, at vit skulu arva tann ómyndug-

lesarabrøv

PAULI ELLEFSEN RØRIR Í BÚSKAPARGREYTNUM

Pauli Ellefsen rørir í búskapargreytinum. Hvar man mandlan vera nú?

leika folkið eystanfyrir jarntjaldið ikki skoytti um longur? Tí um somu tíð sum tey eru farin at mýkja politisku og búskaparligu skipanina, so eru tit í ferð við at seta fólk okkara undir eina skipan, ið mest líkist tí stalinistisku. Var hon -orgarlig?

Men hvat kunnu vit so vænta okkum? Vóru øll hesi spartiltøk ikki ein kreppuloysn? Enn hava vit so bert sæð kreppuna. Kanska hava tit av misgávum niðurfyrst loysn-

ina saman við øllum niðurfyrstu milliónunum. Hver skal lofta øllum teimum lagnum, sum ikki fáa endarnar at røkka? Ætla tit bert at lata tær fara? Av flogvøllinum havi eg frætt, at solan av einvegis-ferðaseðlum veksur dag um dag. Hoyrði gamlan fiskimann siga, at tá skiparin ikki fiskaði nóg væl longur, var tað tað frægasta folkið, ið fyrst stakk klæðssekin og fór av. Er tað tað tit vilja?

Havnarkona

Traðarmaður á Vaglinum

Tollaksmessudag klokkan 14 verður ein standmynd avdúkað frammanfyri býráðshúsin í Havn.

Tað er tann 32 ára gamli Hans Pauli Olsen úr Havn, sum hevur gjørt standmyndina, ið nevnist "Traðarmaðurin".

Hans Pauli hevði standmyndina við á framsýning í Kunstforeningen Gl. Strand herfyri, og í donskum bløð-

um fekk "Traðarmaðurin" góð ummæli.

Hans Pauli gekk á Kunstakademium í Keypmannahavn frá 1979 til 1987. Hann hevur lutikið á fleiri framsýningum og hevur havt framsýningar einamallur m.a. í Danmark og í Svøríki og fingið góð ummæli.

Tá standmyndin í dag verður avdúkað, spælir

G.H.M. Heðin Mortensen, formaður í mentamála-nevnd Tórshavnar býráðs heldur røðu, Lina Larsen lesur yrkingar - og Jens Petur Rubeksen (Pedda Post) avdúkar "Traðarmannin".

Ragnar Jacobsen
Telefon 17693
Fartelefon 87693
Dj. í Gøilsgøtu 31
Tórshavn

HITI - VATN
SANITET

Ring 176 93

ella 876 93